

впровадженням інформаційних систем, що дозволяють здійснювати систематичний збір та аналіз даних, що стосуються медичних процесів, ресурсів і результатів [1].

Формування ефективного механізму управління якістю неможливе без врахування вимог оточуючого середовища, насамперед за рахунок організації співпраці з регуляторними органами, пацієнтами та іншими зацікавленими сторонами, що сприяє підвищенню прозорості та підвітності діяльності медичних установ [2].

Отже, приходимо до висновку, що механізм управління якістю в медичних установах повинен мати динамічний характер, що дозволить йому адаптуватися до змін у зовнішньому середовищі, нових викликів та можливостей. Загалом, функціонування системи якості полягає не лише у досягненні високих показників якості на момент поточної оцінки, а й у забезпеченні довгострокового, сталого підвищення якості медичних послуг на всіх рівнях управління.

Література:

1. Алькема В.Г., Сумець О.М., Кириченко О.С. Менеджмент закладу охорони здоров'я: навчальний посібник. – К: ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», 2023. – 254 с.
2. Вовк С. М., Половян Н. С., Вовк Т. В. Особливості трансформації механізмів управління якістю надання медичних послуг. *Публічне управління та митне адміністрування*, 2020. № 3 (26), С. 33-37.

Лось С.П.

здобувач гр. ПА-23МЗ

Фомічов К.С.

доктор юрид. наук., професор

Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗМІЦНЕННЯ СПРОМОЖНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УКРАЇНІ

Успішність реформи територіального впорядкування влади та місцевого самоврядування на основі концепції децентралізації в Україні, зокрема в частині посилення матеріально-фінансового базису міст, селищ та сіл, а також надання їм ширших повноважень у розпорядженні ресурсами, сприяє посиленню господарської діяльності на місцевому рівні та створює необхідні передумови для розкриття внутрішнього потенціалу територіальних громад. Поряд із тим, якісно новий підхід до управління територіальними громадами ще не є сформованим у зв'язку з нерегульованістю перерозподілу повноважень між громадами та адміністративно-територіальними одиницями регіонального й субрегіонального рівнів. Як наслідок, зміни в адміністративно-територіальному устрої, а також у бюджетній системі України, істотно вплинули на структуру бюджетів територіальних громад, зокрема їх дохідну та видаткову частини.

Саме з огляду на актуальність аспекту посилення спроможності територіальних громад, вважаємо, що доцільно розрізняти їх бюджетну, інфраструктурну та кадрову спроможність, комплексний аналіз яких дає змогу оцінити її функціональну спроможність загалом.

Функціональна спроможність громади визначається як сукупність наявних ресурсів, процесів і досягнутих результатів, що дозволяють оцінити її здатність забезпечувати власний розвиток та задовольняти потреби мешканців.

Кадрова спроможність громад полягає в ефективному управлінні персоналом органів місцевого самоврядування, а також установ і організацій, що перебувають у комунальній власності, що забезпечує оптимальний кількісний і якісний склад працівників для виконання покладених завдань.

Фінансова спроможність визначається здатністю громади залучати, накопичувати та раціонально використовувати фінансові ресурси з різних джерел для вирішення актуальних питань місцевого значення. Фінансово спроможними мають бути всі громади, незалежно від їхнього об'єднання, які можуть забезпечити життєдіяльність населення та підтримувати збалансований розвиток у всіх сферах на відповідній території.

Водночас варто зазначити, що під час здійснення оцінки спроможності громади як здатності надавати суспільні послуги не завжди враховується якість самих послуг. Так, наприклад, Міністерство розвитку громад та територій України щорічно проводить оцінювання фінансової спроможності громад, складаючи відповідний рейтинг, який використовується для проведення аналізу ефективності мобілізації власних ресурсів, раціональності використання бюджетних коштів і прийняття управлінських рішень. Серед показників, які враховуються, є власні доходи на одного мешканця, рівень дотаційності, капітальні видатки на одного мешканця без урахування субвенцій, а також частка витрат на утримання управлінського апарату.

Таким чином, в контексті шляхів зміцнення спроможності територіальних громад в Україні важливо розглядати спроможність громади у двох вимірах: як здатність надавати послуги та як потенціал для забезпечення соціально-економічного розвитку, яку можливо досягти завдяки комплексному підходу, який включає фінансове, кадрове, інфраструктурне, соціальне та екологічне удосконалення, що забезпечить сталий розвиток громад у подальшому.

Мирко І.В.

здобувач гр. ПА-23М

Фомічов К.С.

доктор юрид. наук., професор

Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

На сьогодні одним із ключових напрямів державної політики є перехід до нової моделі організації роботи органів державної влади та місцевого самоврядування. Ця модель передбачає підвищення якості, зручності та оперативності отримання державних та муніципальних послуг, а також доступу громадян і організацій до інформації про діяльність цих органів.

Сучасні інформаційні технології та Інтернет створили принципово нові можливості для взаємодії між громадянами, бізнесом і державними структурами, забезпечуючи ефективні способи комунікації й отримання зворотної інформації.

Інформаційно-комп'ютерні технології зробили державні послуги більш доступними, дозволивши поширювати урядову інформацію з мінімальними витратами. Інформатизація публічного управління також сприяла активнішій участі громадян у прийнятті важливих управлінських рішень.

Загалом, електронне урядування — це використання ІКТ та Інтернету органами влади для взаємодії з громадянами, що робить їхню роботу більш прозорішою, ефективнішою та підзвітнішою.

Основні характеристики електронного урядування включають:

- відкритість і доступність інформації про діяльність державних структур;
- незалежність від часу і місця, що дає змогу отримувати послуги будь-де і будь-коли;
- орієнтація на потреби громадян, із врахуванням їхніх відгуків і запитів;
- зменшення бюрократизації, що знижує рівень корупції завдяки перенесенню взаємодії в онлайн-формат;